ב א ב מיי' פ"ו מהל' גירושין הל' יב סמג

טשיו כ נוש"ט אה"ט חי

, ב שוש"ע אה"ע נ קמ סעיף ט: יג ג מיי שם הלי יא: יד ד ה מיי ח""

יד ד ה מיי׳ פ״ט מהלי שכירות הלי ד סמג עשין פט טוש״ע ח״מ סי׳

שלג סעיף א:

בול וז מיי׳ שם טוש״ע שם סעיף ד:

מו ח ט מיי׳ שם ועיין בה מויי בה ועיין בה בה בה בה ובחניה

משנה טוש"ע שם סעיף ה:

ל י מיי׳ שם טוש״ע שם

:ה מעיף מיש"ע שם מעיף

א) [לקמן עה.], כ) פיי [ג] שאיו יכוליו לחרוש. ג) ונבי. שמין יכופן נמרוט, גם [גפ. רש"ל], ד) [ע"א], ד) [דף עו.], ו) ל"ל שמא, ו) ס"א שמא יכדו גשמים.

דהכי אמרה קאמר ליה ועשאו שליח

להולכה והשליח נתרצה להיעקר מתורת שליחות של אשה לקבלה

ונעשה שליח לבעל לגרש והרי עשה

שליחותו והגיע לידה: אלא התם.

דשמעת ליה דאמר אינה מגורשת אין

לך ללמוד מדרב נחמן דאדיבורא

דידיה סמיך ואין כאן שליחות כדאמרת

דא"נ אמרינן דאדיבורא דידה סמיך

דאף הבעל עשאו שליח להולכה

כדברי האשה אין כאן שליחות שהרי

השליח לא נתרצה דהא עקר ליה

לשליחותיה לגמרי דאמר ליה שליח

להבלה איפשי להעשות שלא אטרח

להגיט לידה אבל שליח להולכה לנורות

ולהגיע לידה אי איפשי להעשות

הלכך אפי׳ נמלך והגיעו אצלה אין

זה שליח שניתן לגירושין שכשקבלו

לא קבלו על מנת כן. ואי קשיא הא אמרינן גביה איפכא היכא דהיא

אמרה התקבל והוא אמר לבעל

אשתך אמרה הבא והוא אמר הילך

כמה שאמרה דאי הוה אמר עלה

משיגיע גט לידו מגורשת הוה שמעינן

דאדיבורא דידה סמיך ומסרו לו על

מנת קבלה ולא קשיא לן הא שליח

עקר לשליחותיה ולא נתרנה הוא

בשליחות קבלה איכא למימר דאי

הוה אמר רב נחמן הכי הוה קמ"ל

דהאי לאו עקירה הוא דהא מתרצה

להיות שליח להולכה כל שכן דמתרצה

בשליחות קבלה שהקבלה בכלל הולכה

לענין הטורח: וחי בעית חימה כו'. אשינויא דריש פירקא קאי: הטעו

קרי ליה. וזה את זה דקתני במתני׳

בפועלים ובעל הבית נמי קאמר

ולא בדאטעו פועלים אהדדי: דתניא.

דגבי פועלים ובעל הבית נמי הרי להו המעו: אין להן זה על זה אלא

תרעומת. דאמר להן תשכירו עלמכם

הגהות הגר"א [א] [ב] גפ' ואם סלע. נ"ב שקל כל"ל: [ג] שם לריפקא נדפס בגליון פי׳ לחרוש כו׳. נ״ב אבל הרמב"ם מפרש להשקות השדה: [ד] רש"י ד"ה הא לסיירת. והוליך כו'. נ"ב ורמב"ם מפרש שהבע"ה לא פשע ומה בידו לעשות:

מוסף רש"י בשלמא אי איתמר איפכא התקבל לי גיטי. אמרה ליה היא. והוא אמר לבעל אשתך אמרה הבא לי גיטי ובעל אמר ליה הילך כמה שאמרה, איכא למיפשט בעיין מדרב נחמן, דאי אמר רב נחמן עלה משיגיע גט לידו מגורשת. תפיציע גט כידו מגורשת, איכא למיפשט דאדיבורא דידה סמיך ולא הימנה אלא מלה בדעתה ומסריה מהלות מולם למענה המפרים מהליה בתורת קבלה (גיטין סג.). אי נמי. הוה למר רב נחמן עלה, משהגיע גט לידה מגורשת. פשטינן מינה דאדיבורא בשטיק דידיה סמיך והימניה, דהכי אמרה ומסריה לידיה . דידיה לספי מתחים ותנקרים כירים בתורת הולכה (שם). אלא התם. השתח דחמר רב נחמן אינה מגורשת, ליכא למיפשט דטעמא משום דסמך אדיבוריה דשליח דסמך אדיבוריה דשליח הוא, דאי נמי אדיבורא דידה סמיך ושויה שליח להולכה אשמועינן רב נחמן דשליח גופיה לאו בחורת הכי קבליה דלא ניחא ליה בטירחה דהולכה ועקריה לחליחותיה ואמר שליח להולכה אי אפשי להיות, הלכך אי נמי אמליך ואמטייה ניהלה לאו גיטא הוא. דמעיהרא לא הבל עליו להיות שליח לבעל להוליד

הכי השהא בשלמא אי איתמר איפכא הסקבל לי גיטי ואשסך אמרה הבא לי גיטי ואמר רב נחמן כו'. כלומר ועלה שמעת לרב נחמן דאמר מגורשת היה לך ללמוד לפי דבריו שיאמר בהגעת הגט לידו או לידה דליהוי גירושין או אדיבורא דידיה סמיך או אדיבורא דידה סמיך כיצד אמר רב נחמן אם משיגיע גט לידו דשלים מגורשם יש ללמוד דאדיבורא דידה סמיך ולא לו האמין ונחרצה למסרו לו בתורת שליח לקבלה כדברי האשה והבעל עלמו גירש ואי הוה אמר רב נחמן עלה כשיגיע גט לידה מגורשת ולא בקבלת השליח יש ללמוד דאדיבורא דידיה סמיך ומהימנת לי

הכי השתא בשלמא אי איתמר איפכא אהתקבל לי גיםי ואשתך אמרה הבא לי גיםי והוא אומר הילך כמו שאמרה ואמר ר"ג אמר רבה בר אבוה אמר רב משיגיע גם לידו מגורשת אלמא דאדיבורא דידה קא סמיך אי נמי ימשהגיע גם לידה מגורשת אלמא דאדיבורא דידיה קא סמיך אלא התם משום דעקר שליח לשליחותי לגמרי רא"ל שליח לקבלה הוינא להולכה לא הוינא איבעית אימא האי תנא חזרו נמי המעו קרי ליה דתניא יהשוכר את האומנין והמעו את בעל הבית או בעל הבית המעה אותן אין להם זה על זה אלא תרעומת "במה דברים אמורים שלא הלכו אבל הלכו חמרים ולא מצאו תבואה פועלין ומצאו

אין להם זה על זה אלא תרעומת. קשה לר"י דהא קי"ל כר"מ דדאין דינא דגרמי בהגוזל קמא (ב״ק דף ק.) א"כ אמאי לא יתן להס כפועל בטל כיון שעל ידו נתבטלו אותו היום וי"ל דמיירי שכשחוזר בו עוד ימנאו להשתכר ומכל מקום יש עליו תרעומת שעתה לא ימלאו אלא ע"י טורח וכי מפליג בסמוך בין לא הלכו החמרים להלכו ומנאו שדה לחה הוה מצי לפלוגי אף בלא הלכו כלל בין יכולין עוד להשתכר בין חוזר בו אחר שלא מנאו עוד להשתכר אלא אורחא דמילתא נקט דבהלכו לא שכיח שימלאו עוד להשתכר ואם לא הלכו מסתמא כשבא לחזור חוזר מיד בעוד שימלא להשתכר:

לאגר שדה כשהיא לחה נותן להן שכרן משלם אבל אינו דומה הבא מעון לבא ריקן עושה מלאכה ליושב ובמל יבד"א שלא התחילו במלאכה אבל התחילו במלאכה שמין להן מה שעשו כיצר קבלו קמה לקצור בשני סלעים קצרו חציה והניחו חציה בגד לארוג בשני סלעים ארגו חציו והניחו חציו שמין להן את מה שעשו היה יפה ששה דינרים נותן להן סלע או יגמרו מלאכתן וישלו שני סלעים ואם או סלע נותן להם סלע ר' דוסא אומר ישמין להן מה שעתיד להעשות היה יפה ששה דינרים נותן להם שקל או יגמרו מלאכתן ויטלו שני סלעים ואם 🗈 סלע נותן להם סלע הבמה דברים אמורים בדבר שאין אבוד אבל בדבר האבוד שוכר עליהן או ממען כיצד ממען "אומר להן סלע קצצתי לכם באו ומלו שתים לועד כמה שוכר עליהן עד ארבעים וחמשים זוז במה דברים אמורים בזמן שאין שם פועלים לשכור אבל יש שם פועלים לשכור ואמר צא ושכור מאלו אין לו עליהן אלא תרעומת תני תנא קמיה דרב נותן להם שכרן משלם אמר ליה חביבי אמר אילו אנא הואי לא הוה יהיבנא להן אלא יכפועל בטל ואת אמרת נותן להם שכרן משלם והא עלה קתני לאינו דומה הבא טעון להבא ריקן עושה מלאכה ליושב ובטל לא סיימוה קמיה איכא דאמרי סיימוה קמיה והכ" קאמר חביבי אמר אי הואי אנא לא הוה יהיבנא ליה כלל ואת אמרת כפועל במל אלא קשיא הך לא קשיא מהא דסיירא לארעיה מדאורתא הא דלא סיירא לארעיה מאורתא כי הא דאמר רבא יהאי מאן באגר אגירי ילרפקא ואתא מטרא ומלייה מיא אי סיירא לארעיה מאורתא

לאחרים ואינהו נמי אמרו ליה כי הדרי בהו לא ושכור אחרים ומיהו תרעומת איכא שיהו לריכים לחזר זה אחר פועלים וזה אחר שוכרים ותביעת ממון ליכא דהא דברים בעלמא מינהו: בד"א. דאין להם עליו ממון אם חחר הוא: בשלא הלכו. למקום המלאכה ובבקר אמר להן חחרני בי: אבל אם הלכו. אצל המלאכה כגון אם חמרים הן ששכרן להביא לו תבואה ממקום אחר והלכו ולא מצאו או אם פועלים הם ששכרם לעדור שדהו והלכו ומלאו שדה שהיא לחה במים ואינה ראויה לעידור: נו**סן להם שכרן.** של כל היום משלם כפי הראוי להם וכדמפרש ואזיל: אבל אינו דומה הבא טעון להבא ריקס. ואומדים את החמרים כמה אדם רולה לפחות משכרו של אותה הדרך לבא ריקם מלבא טעון: **עושה מלאכה ליושב ובטל.** ואומדין את הפועלים כמה אדם רוצה ליטול שכרו פחות ולישב בטל מלעדור כל היום וליטול כך וכך: בד"א שלה הסחינו במלחכה. ארישא קאי. ועד השתא פריש מילי דשכירות והשתא פריש מילי דקבלנות: בד"א. דהיכא דחזרו בהן או הוא חזר אין להם אלא חרעומת בומן שלא התחילו במלאכה: אבל הסחילו במלאכה. יש דין אחר ביניהם מהו הדין שמין להן מה שעשו לפי התנאי ויקבלו כפי חשבון שעשו: ארגו חליה. ומגיע לשכרן פלע לפי תנאם: היה יפה ו' דינרים. שאם היה בא לשכור שכיר לחליה אינו מולא בפחות מששה דינרים ונמלא נפסד בעל הבית במה שעתיד להעשות אפ״ה אין הולכין אחר העתיד להעשות אלא שמין להן את מה שעשו לפי חשבון תנאו ונותן להם סלע דלית ליה להאי תנא הא דתנן במתניתין זי כל החוזר בו ידו על התחתונה: ואם סלע. ואם אין יפה אלא סלע דנמצאין פועלין לעשות חציה השני בסלע: נותן להן. במה שעשו סלע ולקמן (דף עו.) פריך פשיטא: שמין להן העחיד להעשות. רבי דוסא סבירא ליה כתנא דידן דאמר החוזר בו ידו על התחתונה ויעכב שכר מה שעשו כדי לשכור פועלים ולגמור כפי תנאי הראשון: היה יפה. העתיד להעשות ו' דינרים: נותן להן שקל. כדי שתהא נגמרת בשני קלעים: ואם סלע נוסן להם סלע. לקמן ? פריך פשיטא: בד"א. דאין החוזר נפסד אלא לפי חשבון לר׳ דוסא ולרבנן מקבלין במה שעשו: בדבר שאינו אבוד. ואט"ג דאין פועלים מצויין עכשיו כדמוקי ליה בסיפא שאינו מוצא לשכור ימחין עד שימצא הואיל ודבר שאינו אבוד הוא: אבל בדבר שהוא אבוד. אם ימחין ואינו מוצא לשכור בכדי שכר פועלים אפי׳ לפי היוקר שנחייקרו: שוכר. פועלים אחרים עליהן ביותר מכדי שכרן: או מטען. לאלו: במה דברים אמורים. דשוכר עליהן בשאינו מוצא לשכור: חני חנא. בההיא דלעיל הלכו חמרים ולא מצאו כו': חביבי אמר. דודי ר' חייא: אי אנא הואי. אי אני השוכר לא הוה יהיבנא כו': והא עלה קחני. נמי דכפועל בטל הוא דשקלו: לא סיימוה קמיה. לא סיימו סוף הברייתא לפניו: לא הוה יהיבנא כלל. דמולייהו גרם ואינהו נמי הוה להו לאסוקי אדעתייהו משלא ימצאו שדה לחה: **הא דסיירא לארעא מאורסא**. [ד] והוליך הפועלים שם וראוה ולא הבינו שהיא לחה או ש שירדו גשמים בלילה לית להו כלל דהא חזו אינהו גופייהו ועל מנת כן נשתכרו לו והרי לא יכולין ולא היה להן לילך בבקר: לא סיירוה מאורסא. עליו היה לחת לב לדבר ולהודיעם אם תמלאו שדה לחה לא אתן לכם כלום ויהיב להו כפועל בעל: מחידה

פמידא